

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

มนุษย์นับว่าเป็นสัตว์สังคม ต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม แต่บางคนก็มีปัญหาในการเข้าสังคม ไม่สนใจบุคคลหรือสังคมที่อยู่รอบข้าง โดยปกติแล้วบุคคลควรมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น เช่น ครอบครัว ญาติพี่น้อง เพื่อน ซึ่งกลุ่มเพื่อนถือได้ว่าเป็นมีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะบุคคลต้องการเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม โดยเฉพาะการเข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัยสังคมที่พบเจอจะมีขนาดกว้างขึ้นตลอดจนสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ประกอบกับความทันสมัยของเทคโนโลยีสารสนเทศหรือไอที (IT : Information Technology) ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทำให้การดำรงชีวิตของมนุษย์ในสังคม จึงมีความมุ่งมั่นที่จะผลักดันตนเองให้มีความเก่ง ความเจริญในทุก ๆ ด้าน ทั้งในเรื่องของความเฉลียวฉลาดทางด้านสติปัญญาหรือไอคิว (IQ : Intelligence Quotient) และความฉลาดทางอารมณ์หรืออีคิว (EQ : Emotional Quotient) ซึ่งแต่ละคนก็พยายามที่จะพัฒนาตนเองให้มีความพร้อมทั้งสองด้าน ไม่ว่าจะป็นไอคิวหรืออีคิวเพื่อให้ชีวิตประสบความสำเร็จ แต่ปัจจุบันหลาย ๆ ภาคส่วนขององค์กรในระดับต่าง ๆ ได้ให้ความสำคัญและเน้นย้ำว่าปัจจัยแห่งความสำเร็จของมนุษย์เรานอกจากจะมีไอคิวและอีคิวแล้วยังหาเพียงพอไม่ ต้องมีความฉลาดทางสังคมหรือเอสคิว (SQ : Social Quotient) เข้าไปร่วมด้วย (ปาณิสดา คงสมจิตต์, 2559) โดยความฉลาดทางสังคมนั้นเป็นความสามารถในการเข้ากับผู้อื่น และทำให้ผู้อื่นให้ความร่วมมือ ผู้ที่มีความฉลาดทางสังคมจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้สึกไวต่อความต้องการและประโยชน์ของผู้อื่น มีความเมตตากรุณา เห็นอกเห็นใจผู้อื่น รวมทั้งมีทักษะในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใดก็ตาม ซึ่งความฉลาดทางสังคมนี้นี้เป็นความฉลาดที่มนุษย์พัฒนาขึ้นเพื่อสร้างความสำเร็จในชีวิต ซึ่ง วนิษา เรซ (2550) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณค่าของความฉลาดทางสังคมโดยสรุปว่า ความฉลาดทางสังคมมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง สำหรับผู้ที่ต้องการประสบความสำเร็จทั้งทางด้านการงานและชีวิตส่วนตัว ความฉลาดทางสังคมเป็นตัวแปรสำคัญในการกำหนดความสุขในชีวิต ความก้าวหน้าในอาชีพการงาน ความสุขในชีวิตสมรสและการอยู่ในสังคม ส่วน Albrecht (2006 : pp. 2-8) นักเขียนและที่ปรึกษาด้านการบริหารธุรกิจ เขียนหนังสือชื่อ “Social Intelligence” ได้ให้นิยามของความฉลาดทางสังคมเอาไว้ว่า ความสามารถในการเข้ากับคนอื่นได้ดี และทำให้คนอื่นให้ความร่วมมือ ถึงแม้ว่าคำจำกัดความของความฉลาดทางสังคมอาจจะเป็นคำที่ไม่มี ความหมายซับซ้อนมากนักแต่การจะได้มาซึ่งความสามารถทางสังคมนี้นี้ ต้องอาศัยการเป็นคนที่มีความรู้สึกตอบสนองไวต่อความต้องการของผู้อื่น สามารถเข้าใจความต้องการของผู้อื่น และต้องมีทัศนคติในการช่วยเหลือเกื้อกูล เห็นอกเห็นใจผู้อื่น รวมทั้งจะต้องมีทักษะในการปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใด ความฉลาดทางสังคมตามแนวคิดของ Albrecht มีองค์ประกอบ 5 ประการด้วยกัน ประกอบไปด้วย (1) การรู้สถานการณ์ (situation awareness) (2) การแสดงออก (presence) (3) ความจริงใจ (authenticity) (4) ความชัดเจน (clarity) (5) ความเห็นอกเห็นใจ (empathy) สอดคล้องกับ Goleman (2006 : pp. 82-104) กล่าวว่าความฉลาดทางสังคม เป็น

ความสามารถในการดำเนินชีวิตร่วมกับผู้อื่น โดยทั่วไปเป็นทักษะการใช้ชีวิตในสังคม ซึ่งเป็นที่ทราบดีว่ามนุษย์ต้องอยู่ในสังคมตลอดเวลา แต่สภาพโดยทั่วไปบางคนอาจมีความสามารถในการปรับตัวได้ดี ในขณะที่บางคนก็มีปัญหาในการเข้าสังคม ไม่มีเพื่อน ทำงานคนเดียวขาดความช่วยเหลือทางสังคม นอกจากนี้อารมณ์ของมนุษย์นั้นสามารถติดต่อกันได้ ไม่ว่าจะเป็ นอารมณ์ดี หรืออารมณ์เสีย ล้วนแล้วแต่สามารถติดต่อกันได้ทั้งสิ้น ยิ่งต้องพบปะผู้คนตลอดเวลา อารมณ์ของแต่ละคนก็ยิ่งมีการส่งถึงกันมากขึ้น ที่น่าสนใจอีกประเด็นคือ สังคมปัจจุบันมีปัจจัยที่กระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์เป็นจำนวนมาก ซึ่งปัจจัยหลายอย่างก็ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์โดยที่เราไม่รู้ตัว เช่น การฟังรายการวิทยุ หรือแม้กระทั่งการเห็นหน้าของบุคคลอื่น การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมจึงส่งผลโดยตรงต่อการทำงานของระบบประสาท ระบบของฮอร์โมน ระบบภูมิคุ้มกัน และอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกาย ซึ่ง Goleman (2006 : pp. 4-12) มีแนวคิดว่ ความฉลาดทางสังคม มีองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ด้าน คือ ด้านที่ 1 องค์ประกอบในการรับรู้ผู้อื่น หรือการตระหนักรู้ทางสังคม (Social Awareness) ประกอบด้วย การรับรู้อารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่น (Primal Empathy) การเชื่อมต่อกับความรู้สึกกับผู้อื่น (Attunement) การเห็นอกเห็นใจผู้อื่น (Empathic Accuracy) และการรู้คิดทางสังคม (Social Cognition) ด้านที่ 2 องค์ประกอบในการปฏิบัติต่อผู้อื่น หรือการเอื้ออำนวยทางสังคม (Social Facility) ประกอบด้วย การติดต่อสื่อสารที่สอดคล้อง (Synchrony) การแสดงออกของตัวตน (Self-Presentation) การโน้มน้าว (Influence) และการห่วงใยใส่ใจผู้อื่น (Concern) (กาญจนภมล สุวิทย์รัตน์, 2557 : หน้า 3)

ดังนั้นความฉลาดทางสังคมจึงประกอบด้วยความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น ทักษะการตัดสินใจ การรู้จักตนเอง และการมีความเป็นอยู่ที่ดี กล่าวคือ เป็นความสามารถที่จะสร้างและรักษาความพึงพอใจในความสัมพันธ์ รวมถึงการแลกเปลี่ยนทางสังคมที่มีความหมายเป็นสิ่งตอบแทนและทำให้มีความสุขได้ ความฉลาดทางสังคมบ่งบอกถึงความสามารถในการให้และการรับ ความอบอุ่น อารมณ์ ความรู้สึก ความสามารถในการถ่ายทอดความใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้อื่น เชื่อมโยงถึงความรู้สึกไร้กังวล และความสบายใจในความสัมพันธ์ รวมถึงการควบคุมความคาดหวังทางบวกที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อกันในสังคม ซึ่งผู้ที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่ตนดำเนินชีวิตอยู่ได้ดีนั้นจะเป็นผู้ที่มองโลกในแง่ดี มีความสุขและพึงพอใจในชีวิต นอกจากนี้ Goleman (2006 : pp. 4-12) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการมีความฉลาดทางสังคมว่า ระบบประสาทของมนุษย์ส่วนหนึ่งถูกสร้างขึ้นเพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์ต่อบุคคลอื่น การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของบุคคลกับผู้อื่นจะมีผลกระทบต่อระบบภูมิคุ้มกัน ส่งผลเชิงบวกต่อสุขภาพของบุคคล การมีความฉลาดทางสังคมทำให้เข้ากับผู้อื่นได้ดี และได้รับความร่วมมือ ทำให้เป็นผู้ที่มีความรู้สึกไวต่อความต้องการของผู้อื่น และมีทัศนคติในเชิงเมตตากรุณา เห็นอกเห็นใจ รวมทั้งมีทักษะในการปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใด จึงควรเริ่มพัฒนาความฉลาดทางสังคมตั้งแต่วัยรุ่น เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องเรียนรู้พฤติกรรมกลุ่ม และการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะช่วยให้ลดความขัดแย้ง และเพิ่มความร่วมมือซึ่งกันและกัน ดังนั้นความฉลาดทางสังคมจึงมีความสำคัญต่อการทำงานเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะครู เนื่องจากเป็นบุคคลที่ทำหน้าที่เพื่อสังคมอย่างแท้จริง ครูต้องพบปะนักเรียน เพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา สังคมและชุมชน นอกจากนี้ครูสภายังได้กำหนดมาตรฐานวิชาชีพครู เพื่อเป็นมาตรฐานในการปฏิบัติงานและปฏิบัติตน กล่าวคือ ผู้ประกอบวิชาชีพครูต้องร่วมมือกับผู้อื่นใน

สถานศึกษาและในชุมชนอย่างสร้างสรรค์ ครูจะต้องมีความสามารถในการรับรู้ ตระหนัก และเข้าใจ ต่อความรู้สึกและอารมณ์ของผู้อื่น สามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี ถ้าหากครูสามารถพัฒนาความฉลาดทางสังคมให้เกิดขึ้นได้ก็จะทำให้ทั้งครู นักเรียน และชุมชน อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2542 ที่มีจุดมุ่งหมายในการสร้าง เด็กไทยให้เป็นคนเก่ง คนดีและมีความสุข (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545) ซึ่งในสังคม ปัจจุบันมีความเสื่อมถอยของพฤติกรรมในด้านศีลธรรม จริยธรรม พฤติกรรมที่ทำเพื่อตนเองมี มากกว่าพฤติกรรมที่ทำเพื่อสังคม (นพมาศ อึ้งพระ, 2553 : หน้า 215) เพราะฉะนั้นนิสิตเป็นบุคคล ที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นต้องเรียนรู้ถึงมิตรภาพในการร่วมมือและการเคารพซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จำเป็นต้องเรียนรู้พฤติกรรมกลุ่มและการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นถ้า นิสิตมี พฤติกรรมเอื้อต่อสังคมจะทำให้ได้รับประสบการณ์ในเชิงบวกเกิดความรู้สึกที่ดีในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น มีพฤติกรรมดำรงชีวิตที่เหมาะสม พอประมาณ มีคุณธรรม บำเพ็ญประโยชน์ต่อสาธารณะ ทำให้ จิตใจเข้มแข็ง สามารถปรับตัวได้ จะส่งผลให้สามารถปฏิบัติภารกิจในสังคมได้อย่างปกติสุข และมี ส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ปารีชาติ เทพอาร์ักษ์ และ อมรารรรณ ทิวถนอม, 2550 : หน้า 12 – 13)

จากเหตุผลดังกล่าวความฉลาดทางสังคมถือว่ามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อการทำงาน โดยเฉพาะวิชาชีพครู เนื่องจากครูเป็นบุคคลผู้ประกอบวิชาชีพเพื่อสังคมอย่างแท้จริงเพราะ การประกอบอาชีพครูจะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าหากขาดนักเรียนหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียน การสอน ซึ่งบุคคลที่จะเข้าไปประกอบอาชีพครูในอนาคตจึงควรที่จะได้รับการประเมินระดับ ความฉลาดทางสังคมของตัวเอง เพื่อที่จะได้ปรับตัวหรือเรียนรู้ที่จะนำไปใช้ในการทำงานต่อไป (คณิตพันธ์ุ ทองสีบสาย, 2552 : หน้า 2-3) ซึ่งคณะครุศาสตร์เป็นคณะที่มีการจัดการเรียนการสอน เพื่อผลิตครูให้มีมาตรฐานวิชาชีพตามที่คุรุสภากำหนดและเป็นไปตามข้อบังคับของคุรุสภา เพื่อเป็น การส่งเสริมให้นักศึกษามีความพร้อมทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา จึงควรมี การพัฒนาความฉลาดทางสังคมเริ่มต้นตั้งแต่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 เนื่องจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ยังเป็น วัยรุ่นเป็นวัยที่พัฒนาการต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งทางด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ และด้าน สติปัญญา ส่งผลไปสู่ด้านสังคม หากวัยรุ่นปรับตัวไม่ได้ก็จะทำให้เกิดปัญหา เพราะวัยรุ่นมีความผัน แปรทางอารมณ์และจิตใจตลอดเวลา มีความอยากรู้อยากลองใช้ชีวิตแบบต่าง ๆ ในบางครั้งอาจทำให้ เกิดปัญหาในการกระทำผิดในเรื่องต่าง ๆ ได้โดยง่าย เช่น ต่อต้านสังคม หนีเรียน หนีเที่ยว การคบ เพื่อนที่ไม่ดี อาจถูกโน้มน้าวให้ทำพฤติกรรมที่ไม่ดี และในสภาพสังคมปัจจุบัน บางครอบครัวพ่อแม่ไม่ มีเวลาให้ความสนใจต่อลูก อาจทำให้เกิดความไม่เข้าใจกันมากขึ้น เพราะวัยรุ่นเริ่มต้องการเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น บางครอบครัวเกิดการแตกแยก ส่งผลให้วัยรุ่นขาดความอบอุ่น ขาดความเชื่อมั่นใน การสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรม พบว่าวัยรุ่นมีปัญหที่สำคัญคือปัญหา การปรับตัวทางอารมณ์และสังคม เช่น ไม่สามารถสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อน ๆ ได้ ซึ่งการสร้าง ความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนเป็นสิ่งที่ยังจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับวัยรุ่นทุกคนเพราะทุกคนต้องการเป็นที่ ยอมรับของกลุ่มเพื่อน ปัญหาความขัดแย้งกับพ่อแม่ ไม่สามารถปรับตัวอย่างเหมาะสมกับเพื่อนต่าง เพศ ฯลฯ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายในระยะวัยรุ่น ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ทางด้านอารมณ์ตามมา ประกอบกับสังคมคาดหวังให้วัยรุ่นเรียนรู้บทบาทที่เหมาะสมทางสังคม

เพิ่มขึ้น ทั้งนี้ในช่วง 2-3 ทศวรรษที่ผ่านมาพบว่าเด็ก ๆ เข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเดิม เนื่องจากสภาพทางโภชนาการที่ดีขึ้น แต่พ้นจากความเป็นวัยรุ่นช้าลง เนื่องจากสภาพสังคมที่ซับซ้อนมากกว่าเดิมจึงทำให้พบปัญหาในวัยรุ่นเพิ่มขึ้น (ทัชชา สุริโย, 2559 : หน้า 2) ดังนั้นนักศึกษาคูจึงต้องมีการปฏิสัมพันธ์ที่เหมาะสมและมีประสิทธิผล ประสบความสำเร็จในด้านการเรียน และสามารถอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขรวมถึงเกิดการพัฒนาย่างยั่งยืน มีความมั่นใจในตนเองและผู้อื่น สามารถทำให้เกิดการพัฒนาทักษะที่จำเป็นในการสร้างและรักษาสัมพันธภาพกับผู้อื่น ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความฉลาดทางสังคม และแนวทางการพัฒนาความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาคูมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เพื่อพัฒนานักศึกษาคูให้มีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาคู มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
2. เพื่อเสนอแนวทางการพัฒนาความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาคู มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงระดับของความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาคู มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี และเป็นข้อมูลขั้นพื้นฐานสำหรับการพัฒนาและส่งเสริมนักศึกษาคูให้มีความเหมาะสม
2. ได้แนวทางการพัฒนาความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาคู มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ที่สามารถนำไปปรับใช้ในคณะครุศาสตร์ เพื่อพัฒนานักศึกษาคูอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรม

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาแนวทางส่งเสริมความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาคู มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เริ่มจากการศึกษาความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาคู โดยเป็นแบบวัดความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาของอาจารย์ ดร.กาญจน์กมล สุวิทย์รัตน์ โดยได้กำหนดกรอบแนวคิดเรื่องส่งเสริมความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาคู ออกเป็นใน 3 ด้าน ได้แก่ การตระหนักรู้ทางสังคม การรู้คิดทางสังคม และการมีทักษะทางสังคม

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักศึกษาคู ชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ที่ศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2561 (ข้อมูลจากงานทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี, 2561 ณ วันที่ 7 สิงหาคม 2561) จำนวน 410 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาคู ชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ที่ศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2561 จำนวน 202 คน ซึ่งมีการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างใช้สูตร Yamane (1973 : p. 725)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ นักศึกษาครู ชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ที่ศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2561 ได้แก่ สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย สาขาวิชาการศึกษาพิเศษและภาษาอังกฤษ สาขาวิชาคณิตศาสตร์ สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา สาขาวิชาฟิสิกส์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สาขาวิชาภาษาไทย สาขาวิชาเคมี สาขาวิชาสังคมศึกษา

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาครู และแนวทางส่งเสริมความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาครู มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความฉลาดทางสังคม หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาที่จะอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคม มีการรับรู้ เข้าใจอารมณ์ ความรู้สึก และตระหนักถึงความต้องการของสังคม เห็นอกเห็นใจผู้อื่น มีความเข้าใจในลักษณะกิริยาท่าทางของผู้อื่น มีการแสดงออกที่เหมาะสม มีความสามารถในการโน้มน้าวใจผู้อื่นเพื่อเป้าหมายที่ต้องการ และคำนึงถึงผู้อื่นอยู่เสมอ อันนำไปสู่การปฏิบัติตัวที่ถูกต้องเหมาะสมต่อสังคมเพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลในสังคม มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในสังคม ทำให้สามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข มีองค์ประกอบดังนี้

1.1 การตระหนักรู้ทางสังคม หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการรับรู้ผู้อื่น สามารถทำความเข้าใจกับผู้อื่น เข้าใจสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น และมีส่วนร่วมในความรู้สึกของผู้อื่นในสังคมได้ตามความเป็นจริง ประกอบด้วย

1.1.1 การรับรู้ผู้อื่น หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการรับรู้อารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่น

1.1.2 การเข้าใจผู้อื่น หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่น

1.1.3 การเห็นอกเห็นใจผู้อื่น หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึกของผู้อื่น

1.2 การรู้คิดทางสังคม หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการทำความเข้าใจถึงสถานการณ์ต่าง ๆ ในสังคมเพื่อการตัดสินใจแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมต่อสถานการณ์นั้น

1.2.1 การรู้คิดในพฤติกรรม หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการสังเกตเข้าใจ สนใจ ในพฤติกรรมของผู้อื่น

1.2.2 การมีข้อสนเทศทางสังคม หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในจดจำ และการใช้ข้อมูลเพื่อแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม

1.2.3 การตัดสินใจสภาพการณ์ทางสังคม หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการใช้ข้อมูลเพื่อการตัดสินใจในการแสดงพฤติกรรมต่อผู้อื่น

1.3 การมีทักษะทางสังคม หมายถึง ความสามารถในการแสดงออกถึงความชำนาญของนักศึกษาในการเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุขด้วยการแสดงออกและการสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น

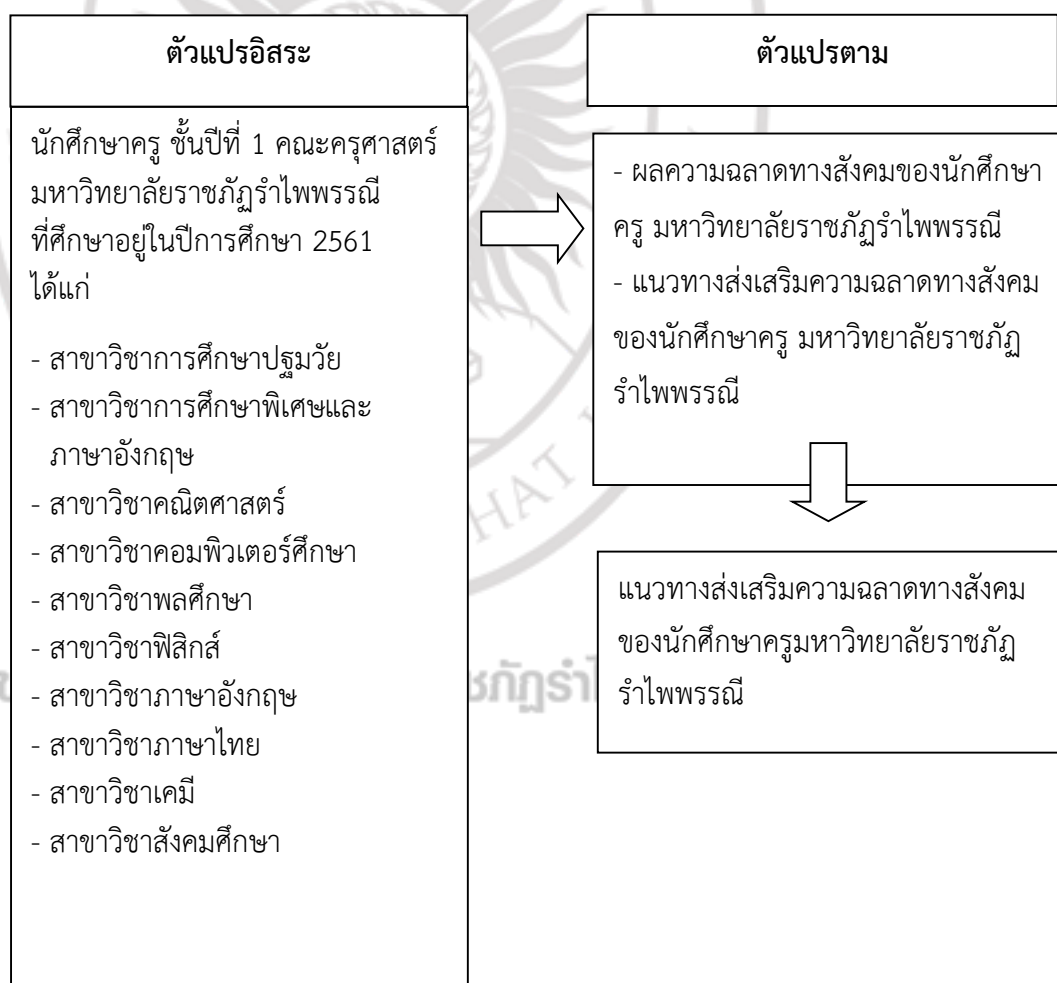
1.3.1 การแสดงออกทางอารมณ์ หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการควบคุมและแสดงอารมณ์ต่อผู้อื่นอย่างเหมาะสม

1.3.2 การแสดงออกทางสังคม หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการสื่อสารและรับฟังผู้อื่น โดยใช้ภาษาถ้อยคำ และภาษาท่าทางที่เหมาะสม

1.3.3 การสร้างความสัมพันธ์ทางสังคม หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น และรู้จักการช่วยเหลือผู้อื่น

2. นักศึกษาครู หมายถึง นักศึกษาครูชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ที่ศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2561

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย